

İÇ DÜNYAMIN DIŞ ENGELİ

Merhaba ben Leyla 15 yaşındayım. Evimizde teras arasında eski bir sandık buldum ve bu sandığın içinde bir ses kayıt cihazı. Ablamın ses kayıtlarıymış ben hiç tanımadım ablamı hiç görmedim, bundan sonrada göremem zaten ve O'nun hikâyesini O'ndan dinleyin istedim. Leyla ablamı dinleyin. Kendisini kendinden dinleyin. Düşünüyorum da bazı hayatlar vardır ya da hayatlarda ki engeller ama hiçbir engel mutsuzluk değildir. Umutsuzluk değildir. Ablamın hayatı da böyleymiş hayattaki her engele karşı hayatta kalabilme savaşı.

İstanbul her zamanki İstanbul değilmiş o gün her şey annem ve babam için yeni başlıyormuş. Onlara göre yüreklerinde sessizlik, büyük heyecan ve mutluluk hakimmiş. Ahh! canım annem nasılda korkuyormuş! Hele babam bir tanedir. O'da çok korkuyormuş sürekli dualar okuyormuş neden mi dersiniz? Çünkü o gün günlerden 13 Mayıs 1996'ymış yani benim doğduğum gün gece saat 00.00 evet annem ve babam için dünyanın en güzel günlerinden biriymiş anlattıklarına göre. Melekmişim sanki yumuk yumuk ellerim, minik minik gözlerim, tam bir meleksin eşin benzerin olmayan bir nimetsin derdi annem anlatırken. İlk çocuktum ben. Elleri tir tir titreyen yeni anne olacak bir kadın ve babalığı ilk kez yaşayacak bir adam. Canım babacığım anlatırken hep ağlardı hatırlarım. Beni kucağına ilk babacığım almış, kollarına almış beni babalık duygusuyla sarmış sarmalamış çekmiş derin derin kokumu içine. Anneciğim ise korkmuş alamamış beni kucağına, şefkatli kollarına alamamış, saramamış beni sımsıcak. Ben ağlamışım günlerce anacığım ağlamış, galiba O'da bilmiş kaderimin nasıl olacağını, içine doğmuş belli ki, ana yüreği işte anlamış, ciğeri yana yana anlamış. Aradan yıllar geçti ben bir yaşındayım artık. Uzun lüle lüle saçlarım, yemyeşil cam gibi gözlerim varmış ve ne giyersem giyeyim yakışan bir bedenim. Ben pek hatırlamıyorum, hep babam anlatırdı bana beni. Bir yaşında konuşmaya yeni yeni başlayan, hayata yeni adım atan daha göreceğim onca şey olacak bir çocuktum ben. Tatlı çıtı pıtı bir kız çocuğu işte. Biz çok zenginmişiz evimiz, arabamız, paralarımız istediğimizi alabilecek gücümüz(!) Her şeye sahipmişiz ama işte bu kadere engel değil ya.

Bahçede oynamayı çok severdim çocukken özellikle ip atlamayı. Hayal meyal hatırlıyorum da düşe kalka büyüdüm çok düştüm çok, ama hep birilerinin elimi tutmasına gerek kalmadan kalkmayı bilirdim bulurdum tutunacak bir dal, taş, ya da dizlerimi kanata kanata kalkardım ama kalkardım.

Dönüp dolaşıp 13 Mayıs'a tekrar gelmiştik. İlk doğum günümdü bu benim. Babam ile annem oradan oraya koşuşturuyorlardı, ben ise anlamaya çalışıyordum. Ne oluyor da herkes böyle koşuşturuyor diye. Meğerse bana hazırlanmış onca şey, onca güzel eşyalar. Şöyle bir etrafa bakındım her şey o kadar güzel o kadar fevkaladeydi ki. O gün herkes her şey mükemmeldi. Sevinç mutluluk ve heyecan dolu doğum günü kutlaması işte ve hiç unutamayacağım bir gün. Annem çağırdı beni: “ Gel benim erik gözlü yavrum gel hadi pastandaki mumu üfle” dedi. Annem bana hep erik gözlüm derdi gözlerimin yeşilliğinden dolayı, severdim de bana yaptığı bu yakıştırmayı. Çocuğum ya işte topun, ipin peşinde koşuyordum. Geldim zar zor üfledim mumu güldüştüler biraz sonra annem kendine doğru çekti beni, o mis gibi eşi benzeri olmayan kokusu işledi bütün güzelliğiyle içime. Sıcacık elleri tuttu ellerimi ve derinlemesine beynime işleyen o güzel bakışları ve şu cümleler döküldü o kiraz kibar dudaklarından: “Erik gözlüm doğum günün kutlu olsun kaderinde gözlerin gibi güzel olsun” demişti. O şiir edasıyla ağızından dökülen kelimeler her biri farklı anlamdı benim için her biri farklı his, farklı duygu. Ama bakışları acıya acıya söylemişti bu

sözleri sonra babam ile birbirlerine baktılar uzun uzun, anlamaya çalıştım. Ama nereden anlayayım çocuktum işte aklım fikrim oyundaydı. Şimdiki aklım olsa oynar mıydım? Annemin yanından ayrılır mıydım hiç?

Aradan yıllar geçti. Annemin ağlama sesiyle açtım gözlerimi bir gece vakti. Korkmuştum çünkü annemdi ağlayan, bizi çekip çeviren annem, bizi kanatları altına alan annem. Koşarak gittim anneciğimin yanına, annem ise: “Yok yavrum hiç bir şey” dedi. Ve beni tekrar yalnızlığımın tek sığınağı olan odama götürdü. Bir türlü uyku tutmuyordu. Kalktım su içecektim, bakıcım hep su bırakırdı yatağımın dibine ama içmeyi istemedim. O suyu içmek gelmedi içimden. Mutfağa doğru gidecektim yürüdüm yürüdüm sanki koridorlar, o geniş koridorlar, üzerime üzerime geliyordu. Oturdum bir köşeye. Ve kulağıma annemin ağlama sesi geldi tekrardan, babama bir şeyler anlatıyordu hırslı hırslı. Duydum hepsini, annemin ölümcül bir hastalığı varmış. Ben doğduktan sonra oluşmuş bu hastalık ve bende risk taşıyormuşum. Dünya başıma yıkıldı. Anneciğim canımdan çok sevdiğim annem ölürse ben ne yapardım! Yalnız başıma ne yapardım! Nasıl tutunurdum hayata kim tutardı ellerimden kim? Evet artık daha iyi anlıyorum zaman zaman bana olan acı dolu bakışlarını. Beni kendinden uzak tutuşu demek bu yüzdendi annemin. Belki 7 yaşında okula yeni başlayacak bir çocuktum ama yaşımdan büyük olgunluğa sahiptim. Kaderin getirdikleri olsa gerek. Günler geçiyordu aylar geçiyordu. Ben çok sık hastalanmaya başladım. Neredeyse her günüm hastanede geçiyordu. Bu yüzden artık okuluma gidemez olmuşum. Bir yandan okuma sevdası varken okuyamamak bir yandan sürekli tedavi altında olmak. Hastalığım normal hastalık değildi. Anlıyordum ama hastalığın adını bilmiyordum. Doktorlar da söylemiyorlardı bana hastalığımın adını. Ama ben çoktan tahmin etmişim. Annemden bana geçen aynı hastalık vardı bende de. Öyle düşünüyordum, adını bile bilmediğim o hastalık! Artık hayatımı asıl karartan haber gelmişti. Annemin vefatı! Dünyam yıkılmıştı, her şeyimi kaybetmişim her şeyimi. Şu koca dünyada tek kalmıştım sanki yalnız başıma bir ben. Hele babacığım ah! Babam ah! Hayat arkadaşını, yüreğine yüreğini teslim ettiği insanı kaybetmişti. Annemi ertesi gün defnettik. O artık gökyüzünden izleyecekti bizi, ruhu hep bizimle olacaktı. Bedeni toprak altında olsa bile. Ve ben içime kapanmıştım. Hastaneden çıktık eve geldik yaklaşık 3 haftadır evdeyim ama yemez, içmez, konuşmaz olmuşum. Çünkü nereye baksam biricik annemin hatıraları aynaya baktığımda gözlerinin gözlerimde olması babam da üzülüyordu benim bu durumuma ama ne yapsın işte. Babacığımın da parası vardı parasıyla bir şeyler alıyordu, beni mutlu etmeye çalışıyordu. Kötü niyetinden değil biliyorum. Biricik babam ama sende anla beni. Melek annemin yerini tutar mı hiç? Ana şefkatini, gülümsemesini, verdiği mutluluğu verebilir miydi? Mal mülk. Adını söylerken içimdeki güven, gurur, başımın dikliğini tutar mıydı ki? Yerini tutmuyor annem tutmuyor. Kimse senin gibi olmuyor. Olmuyor annem olmuyor.

Annemin ölümünün üstünden tam 8 yıl geçmişti 15 yaşındayım artık ve annemsiz koca 8 yıl geçti işte. Yarım kalan eğitimimi tamamlamaya çalıştım, özel dersler aldım bir şekilde başardım. Şimdi ise okuyorum okulum iyi her şeyim tam ama bir tarafım hep buruk orası annemin olduğu sol yanım! Okuldan çıktım eve geliyordum evimizin karşısına yeni taşınan bir aile gördüm. Ve sonra onu gördüm kaderimin sol yanımı ikinci kez acıtacak kişisini! Ve kader çizgisinin sonu benimki ile aynı olan O’nu gördüm. Bilmiyorum nedendir kalbim hızlı hızlı çarptı, kafamı öne eğerek hemen eve gitmeye çalıştım. Birden duraksamak zorunda kaldım önüme bir anahtarlık düştü. Elime aldım inceledim biraz, yarım iki kalp vardı, gülümsedim. Sonra birden irkildim O gelmişti. Kafamı kaldırdım gülümsedi bana “ Merhaba ben Gökhan” dedi. Bende gülümsedim “bende Leyla” dedim. Elim ayağım birbirine girmişti sanki ve soğuktan buz gibi kesilmiş ellerim. Tam gidecektim

ki işte aklımın beş karış havada olmasından dolayı anahtarlığı unuttum ‘‘Gökhaan!’’ dedim arkasından. Döndü baktı ‘‘şeyyy anahtarlığın’’ dedim. Teşekkür ederim dedi ve aldı. Ben çok heyecanlıydım içimde bilmediğim bir kıpırtı vardı mutluluk mu desem, tarif edemiyordum işte çok karıştı sadece gülümsüyordum. Koşarak eve gittim kapıyı açan Nuran teyzem, annemin vefatından sonra ilk kez beni böyle görmüştü. ‘‘Ben geldim’’ dedim. Gülümseyerek. Nuran teyzem de: ‘‘Hoş geldin kızım geç içeri hayırdır pek mutlusun’’. Dedi. Ben ise sadece gülümsedim ve koşarak odama çıktım cam kenarındaki sandalyeme oturdum. Direk karşı daireye baktım O’da balkondaydı. Birbirimize baktık güldük. Günlerim artık böyle geçmeye devam ediyordu. Gülümsüyordum 8 yıl aradan sonra gülümsüyordum! Ve her şey çok güzeldi en azından mutlu olabiliyordum. Ve aylar geçti üstünden, 1 ay olmuştu ben okula tekrar gidemez oldum gene sık sık hastalanmaya başladım. Ve hastanede aldım soluğu. Günlerim artık hastanede geçiyordu ondan habersiz ondan uzak. Gecelerdir uyuyamıyordum gözlerim artık mosmor kesilmişti aynayı elime aldım o yemyeşil gözlerime doyasıya baktım. Öyle bir dikkatli bakmışım ki iki saat aralıksız. Bilemezdim bir daha bu gözleri göremeyeceğimi. Ve elime kağıt kalem aldım yazmaya başladım. O’na yazmak geldi içimden ve satırlarıma şu şekilde başladım:

Gökhan...

Seni daha tanımıyorum. Sadece adını biliyorum sadece gözlerini hatırlıyorum. Ben seni gördüm sana aşık oldum, bunu söylemek bana ne kadar zor gelse de seviyorum seni evet belki daha tanımıyorum yaşadığımız hiç bir şey yok ama hayallerim bağladı seni bana. Düşüncelerim ‘‘BİZ’’ olabilme hayali var ya işte o bağladı kalbimi kalbine, gözlerini gözlerime belki senin hakkında bir şeyler bilmiyorum, tanımıyorum ama bildiğim tek gerçek benim kalbim senin için çarparken, senin kalbinin kim için çarptığını bilmesem bile gözlerimizin aynı renk olması. Şu anda hastanedeyim sana anlatamadığım daha doğrusu normal olarak sende benim hakkımda bilmediğin sebeplerden dolayı hastanedeyim. Belki de seni bir daha göremeyeceğim bilmiyorum ama kendine çok iyi bak ve beni hep seni umutsuzca sevmiş biri olarak değil de, seni hep sevecek biri olarak bil.

Sevgililerimle Leyla...

Evet yazdım bu kısa mektubu belki de kaderimi bilerek bilmiyorum ama bunları yazmak geldi içimden ve bu satırlar döküldü kalemimden sonra Nuran teyzemin eline sıkıştırdım bunu ona ver diye. Nuran teyzemde biliyordu umutsuz, ama gerçek olan aşkıyı. Mektubu vermek için odadan çıktı sonra babam çağırırdı: ‘‘hadi Leylacım hadi yat sabah erken kalkacağız, artık evimize gideceğiz’’ dedi. Ve artık kaderimin getirecekleriyle baş başa kalmış, uykuya çoktan dalmıştım. Kaç saat geçti bilmem ama annemi gördüm rüyamda, anneciğimin nasıl da acı acı gülümseme vardı dudaklarında ama sonra gitti. Zaten ebediyete karışmıştı ruhu. Ama ikinci kez gitti. Bıraktı beni... Ve gelmesini istemediğim o gün geldi çattı, hayatımın ebediyen karardığı gün. Meğerse sabah olmuş, babam geldi uyandırdı beni. Ben gözlerimi ovdum ve açtım ama etraf karanlıktı. Tekrar ovuşturdum tekrar tekrar derken olmadı. çığlık çığlığa ağlamaya başladım görmüyorum babaaaa !!! diye. Hemen ardından doktorlar hemşireler gelmişler. Ben aslında biliyordum neden kör olduğumu, üzüntüm ve adını bilmediğim bu hastalık yıllar sonra buldu beni. Yapabilecek hiç bir şeyimiz yoktu. Eve gidecektik, evet hiç bir şey yoktu o bakabileceğim sonra annemin beni erik gözlüm diye sevdiği gözlerim görmüyordu. Evet artık eve geldik günler aylar hızlıca geçiyordu benim için. Göremiyordum mevsimleri, kuşları, hatta yağın karları, göremiyordum yağmurları. Bakıcım sağ olsun beni annemin ölümünden sonra da hiç yalnız bırakmadı. Ana şefkati gibi sarıp sarmaladı, acımı acısı bildi gözyaşlarımı elleriyle sildi Nuran teyzem. Artık O’da hayallerimde kalacak zaten

sesi kulağımda, o yumuk yumuk yanakları, ipek gibi uzun saçları hayallerimde kalacak. Hayallerimde... Ve ben hep annemin oturduğu yere oturdum balkonda, etrafı dinlerdim. Belki gözlerim görmüyordu ama gönül gözüm hep açıktı, kalbimde canlanıyordu hepsi. Günler benim için böyle geçmeye başladı. Ve artık Nuran teyzem, annem ve babam dışında göremeyeceğim insan Gökhan'da yoktu! Onu da göremeyecektim. Ondan geriye kalan hatırladığım tek şey bana gülümseyerek bakan o yeşil gözleri ve tebessümü olacaktı. O günden sonra gözlerimin karardığı gün ben tekrar eski Leyla oldum konuşmaz, yemez, içmez oldum ve babam bir gün elime bir kayıt cihazı verdi: “ Al Leyla'm buna konuş” dedi. Madem kimseyle bir şey konuşmuyorsun buna dök içini. Ben elime aldım şuanda da anlatıyorum işte her şey böyle. Gözlerim ebediyen karardı, annem hayatımdan kaydı gitti, babam ise sadece benim için çabaladı. Mutluluğum için savaştı. Ama her şeye rağmen çok mutluyum. Hayal meyal de olsa sesini duyar gibi olduğum, hayallerimde canlandırdığım annem, küçük yaşında son kez gözlerimde gördüğüm bir babam ve beni umutsuz sevdama ve bütün acılarımla birlikte kabul eden Nuran teyzem.

Baya zaman geçmişti Gökhan'a yazdığım mektubun üstünden ve bir gün Nuran teyzem ben balkonda oturup etrafı dinlerken geldi: “ Leyla'm bak sana çok güzel haberim var Gökhan'dan mektup gelmiş sana”. Çok sevindim ama okuyacak gözlerim olmadığı için okuyamadım Nuran teyzeme okuttum ve şunları yazmış:

Leyla...

Mektubunu aldım. Baya zaman oldu biliyorum ama yazmak için bekledim sana nasıl yazsam diye düşündüm kalbimi, sana söyleyebileceğim ve seni kırmadan anlatabileceğim sözleri seçmek için bekledim günlerce affet. Bana karşı olan duygularının aynısını bende sana karşı yaşıyordum ama nasıl söylesem diye günlerce düşündüm, çünkü beni daha tanımıyordun. Ben günlerce okulda yollarını gözledim evinize geldim kapınızı çaldım bir umutla ama kapı duvar olunca dönmek zorunda kaldım her seferinde. Ben hep oturduğun o cama baktım belki gene oturursun da görürüm seni diye ama olmadı göremedim hiç, sonra mektubunu okuyunca anladım. Neden seni yerinde göremediğimi ama seni günlerce merak ettim. Hep yolunu gözledim. Hani dedin ya bana mektubunda” kalbin kimin için atıyor bilmezken” diye. Artık bilmiyor değilsin biliyorsun kalbim senin için atıyor. Gözlerim sana gülüyor. Seni çok merak ediyorum en kısa zamanda görüşmek dileğiyle. Ve sana gönderdiğim bu ufak ama benim için manalı olan şeyi lütfen kabul et.

Sevgilerimle Gökhan...

Demişti mektubunda. Bir an sessizlik oldu ağlıyordum. Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum umutsuzca beklerken bir umut vardı artık O'da beni seviyordu gözleri görmeyen gözlerime gülecekti. Buna ağlıyordum onun o gülen yeşil gözlerini göremeyeceğime. Nuran teyzem sessizce yanıma yaklaşmıştı ve elime bir şey bıraktı avuçlarıma gözyaşlarımla ıslanmış avuçlarıma. Birazcık elimde oynadım ve sonra ne olduğunu anladım onu ilk gördüğümde düşürdüğü anahtarlığıydı. O anahtarı vermişti bana hediye olarak çok sevindim çok mutlu oldum. Nuran teyzeme sarıldım beraber ağladık. Sonra Nuran teyzem biraz dolaşmaya indi bahçemize bende hala oturuyordum düşündüm de hayat engeller olsa bile güzel. Ben bu kayıt cihazına çok şeyler söyledim çok şeyler konuştum bütün yaşadıklarımı bir sırdaş gibi bu kayıt cihazıyla paylaştım. Evet, bugün günlerden Mayısın 2. Pazarı ve yine anneler günü. Hediye alabileceğim bir annem yok, hediye seçebileceğim gözlerimde. Hayat ne tuhaf değil mi? Elinde olanlar kıymetini bilmez, kıymetini bilenlerin ise elinde olmaz. Siz siz olun kıymet bildiklerinizi daima koruyun. Ve artık gün bitti, belki de benim için hayat bitti bu da

benim kaderim. Nuran teyzeme seslendim. Biricğim o benim annemden farksız benim için, son kez o yumuşacık, tatlı ses tonunu dinledim, bana olan sevgisini iyice içime hapsettim şunda ise içime bir korku düştü aslında korku da değil çok tuhaf bir his bilmiyorum ama hayırlısı diyorum ve saati sormuştum 00.00'dı. Belki de kaderimin başlayış ve bitiş saati. Kaderimin, ömrümün, hayat boyunca izlediğim yolların saati.

Evet bunlar ablamın son konuşmalarıydı. Ablam bu konuşmayı yaptıktan sonra hayata gözlerini yummuş. Nuran teyze anlattı aradan aylar geçmiş Gökhan ağabey eve gelmiş Leyla ablamı sormuş mektubuna cevap alamayınca, Nuran teyze de gözyaşları içinde: ‘‘Ah ah Leyla’m biricik yavrum sizlere ömür’’ diyince. Gökhan ağabey şok olmuş sessizce gözyaşları içinde terk etmiş evimizi. Ne Nuran teyze ne de başka biri Gökhan ağabeyi görmemiş buralarda ama günler sonra Onun da acı haberi gelmiş sokağa dolaşmaya çıkmış ve dalgınlığından ve üzüntüsünden dolayı geçirdiği talihsiz bir araba kazasında O’da hayatını kaybetmiş. O günden bu yana yaşanan olayları dinledim ve hayattan ders çıkarmama fayda sağladı. Beni sorarsanız eğer ben ise Leyla ablamın öz kardeşi değilim. Babam ablam öldükten sonra, zorda olsa yeni bir yuva kurmuş kendine. O yuvanın da Leyla’sı benim işte. Aslında adım sadece Leyla değil. Zeynep Leyla. Babacığım adımlı Leyla koymuş ama ben ablama çok benzediğim için her baktığımda ablacığımlı anımsarmış ve kolay kolay adımlı söyleyememiş. Merak ederdim hep neden adım Leyla da ve Leyla olduğu halde babam söylemiyor diye artık daha iyi anlıyorum biricik babamı. Ama zamanla ablama olan benzerliğimden dolayı ne kadar adımlı söylerken duygulansa da babam, Leyla’m der bana gözlerinin içi gülerken Leyla’m der. O gün bu gündür babam ben ve Leyla ablamın bakıcısı Nuran teyze bu evde yaşıyoruz. Babam hep anlatır Leyla ablamı ve gökkuşağı gibi olan Leyla ablamın annesini. Hep şöyle söyler babam: ‘‘Gökkuşağı renkleri gibiydi ailemdeki her bir birey farklı farklı, ama beyaz nasıl kapsıyorsa tüm renkleri Canan’da bizi kapsıyordu. Canan yeryüzünün gökkuşağıydı, renkleriyle büyüleyen. Ama şimdi ise çoktan gökyüzünün meleği oldu ruhundaki güzellikleriyle. Leyla ise biricğimdi o güzel yüzü gülümsediğinde cam gibi yeşil gözlerinin içi parlardı adeta çıra gibi. Kaderi ne kadar talihsiz olsa da O hayata hep tutundu gördüm bunu ne kadar bilmediğimi zannettiye de biliyordum umutsuz aşkımlı anlıyordum O’nu seviyordu umutsuzca sevdi hep takip ettim Leyla’mı, gözleri gülerdi Gökhan’ı görünce ama hayat ikisine de gülmedi. Kalpleri birbiri için çarptı her ikisinin de ve kader çizgileri aynıydı birliktede gittiler bu dünyadan ise. Bu sözlerle anlattı babam ve sıkı sıkı sarıldı bana, bende duygulandım gözyaşlarına boğulduk ikimizde ve ben şunu öğrendim: Hayattaki hiçbir engel, engel değildir aşılması bilindikten sonra. Yeter ki engeller bize engel görünmesin... Hayatın ne getireceği bilinemez ama nasıl şekilleneceği bize bağlıdır. Daima gülümsenmeli, geleceğe umutla bakılmalı, hayat doyasıya yaşanmalı.

KÜBRA BAŞBUĞ

ÖZGEÇMİŞ :

04.01.1997 tarihinde Aksaray’ın Gülağaç ilçesinde dünyaya geldim. İlköğrenimime bir köy okulunda başlayıp, 4.sınıfa kadar burada devam ettim. Babamın tayini nedeniyle Aksaray’a geldik ve 5.sınıftan itibaren öğrenimime burada devam ettim.3 yıllık bir maratonun ardından Ahmet Cevdet Paşa Sosyal Bilimler Lisesi’ne geldim. Halen burada Hazırlık sınıfında öğrenimime devam ediyorum. İleride başarılı bir Hukukçu olmak istiyorum.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.

